

ΓΙΑΤΙ ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΑΙ...;

Γιατί όνειρεύομαι συχνά
μιάν έρημιά, μιάν έξορία,
πού θαμπά είν' όλα κι' όλα άχνά
καί μελαγχολικά καί κρύα;

Καμμιά άπ' την πλάσι άναπνοή,
καμμιά φωνή δέν άνεβαίνει.
Κ' είν' όμως γύρω μου ζωή,
άλλά ζωή σαβανωμένη.

Μέσ' στη βαθειά τή σιγαλιά
σάν άψυχα τά δέντρα κλίνουν,
σάν στοιχειωμένα τά πουλιά
ένα κελάδημα δέν χύνουν.

Θάλασσ' ασάλευτη, βαρειά
άτελείωτη την πλάσι στρώνει,
σάν ένα νεκρικό σεντόνι.
Κῦμα δέν παίζει στη στεριά.

Κ' εκεί πού στέκω στην άκτῆ
μέ μελαγχολικό τὸ μάτι
στά μολυβένια πέτρα πλάτη
μιά βάρκα έμπρός μου άκίνητῆ.

Κ' οἱ ταξειδιῶτες εἶν' πολλοί,
— ἄγνωστα πρόσωπα καὶ ξένα —
ἀγέλαστοι, σιωπηλοί,
τὰ μάτια τ' ἄχαρα σ' ἔμένα.

Μορφὴ γλυκεῖά μέσα σ' αὐτὰ
ἓνα χαμόγελο μοῦ στέλλει
καὶ με λαχτᾶρα με κυττᾶ
καὶ σὰν νὰ μοῦ μιλήσῃ θέλει.

Πνέει τὸ μάτι της καὶ μὸ,
ἄν καὶ χαρούμεν' ἢ ματιὰ της.
Στὸ χεῖλι ἀπάνω τὸ χλωμὸ
παγώνει τὸ μειδιάμά της.

Φωνὴ νὰ ρίξω ἀδυνατῶ,
οὔτε μιὰ λέξι κἂν ν' ἀρθρώσω,
οὔτε τὰ χέρια μου ν' ἀπλώσω
σὸ ἴνδαλμα τὸ ποθητό.

“Ὀλ' ἡ χαρὰ ποὺ εἶχα στὴ γῆ
σὸ στήθος μου ἀναζῆ καὶ πάλλει
γιὰ μιὰ στιγμὴ, καὶ σβύνει πάλι
σὰν λάμπρις ἀστραπῆς γοργή.

Ἡ βάρκα ἐχάθηκε ἀπ' ἔμπρός μου
κι' ἀκόμα στέκω καὶ κυττῶ.
Μὴν εἶνε τ' ὄνειρό μου αὐτὸ
σὰν πρόσκλησις ἀγνώστου κόσμου;

Ἦ σύ, ποὺ πρόωρα ἔχεις ἀφήσει
τοῦ πόνου καὶ καύμοῦ τὴ σφαῖρα!
Περίμενε! κλίνει στὴ δύσι
σὲ λίγο κ' ἡ δική μου μέρα.

Χροσοληγὴ. Ἀγνοστος τοῦ 1928.